2012-12-RE

CAUSA 2012-12-RE

Sentència del Tribunal Constitucional del 3-12-2012 relativa al recurs d'empara 2012-12-RE

Número de registre 215-2012. Recurs d'empara

Sentència del 3 de desembre del 2012

BOPA núm. 61, del 12 de desembre del 2012

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 3 de maig del 2012, per la representació processal de la Sra. Laura Rossell Soler, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 3 d'agost del 2011, dictat per la batlle instructora i contra els autes del 19 de gener del 2012 i del 4 d'abril del mateix any, dictats pel Tribunal de Corts, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció en diverses de les seves manifestacions recollides a l'article 10 de la Constitució i, atès que demana al Tribunal Constitucional que admeti aquest recurs d'empara, que acordi:

"- **Amb caràcter principal**: La retroacció del present procediment a la fase d'instrucció de les diligències prèvies DP-2635-6/10, amb la finalitat de practicar la declaració dels testimonis en

presència de l'acusació particular, acordant-se la nul·litat de totes aquelles actuacions realitzades amb posterioritat a la presa de declaració.

- **Amb caràcter subsidiari**: La retroacció del present procediment al moment anterior a que el Tribunal de Corts dictés l'aute de data 19 de gener de 2012, amb la finalitat que dictin nova resolució en la quina no es vulnerin els drets recollits en l'article 10 de la Constitució."

Així mateix sol·licita que es requereixi una còpia íntegra de la causa AD-0015-2/2011, així com el procediment urgent i preferent promogut per la recurrent, ja que ambdues causes es troben estretament vinculades.

També s'oposa "a que es doni trasllat, coneixement i/o accés al present procediment a cap altre advocat, corporació o particular, a excepció del ministeri fiscal."

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 31 de maig del 2012;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 13 de juliol del 2012, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2012-12-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 27 de juliol del 2012, per la representació processal de la Sra. Laura Rossell Soler;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per la part i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe de la magistrada ponent, Sra. Laurence Burgorgue-Larsen;

Antecedents

Primer

La Sra. Laura Rossell Soler va considerar que havia estat víctima d'una ingerència en els seus drets fonamentals per la pràctica d'una intervenció telefònica realitzada en el marc d'un expedient administratiu sancionador, promogut pel Comú de Sant Julià de Lòria. Després dels tràmits escaients, va presentar un recurs d'empara constitucional.

Segon

El 3 d'octubre del 2011, en el marc de la causa 2011-12-RE, el Tribunal Constitucional va declarar la vulneració del dret a la intimitat de la Sra. Laura Rossell Soler en relació amb el seu dret al secret de les comunicacions, reconeguts en els articles 14 i 15 de la Constitució.

Tercer

Paral·lelament al procediment esmentat, la Sra. Laura Rossell Soler va interposar, el 29 de juliol del 2010, una querella criminal contra la o les persones que apareguessin com a responsables dels delictes tipificats als articles 183, 188 i 189 del Codi penal (escoltes il·legals i revelació de secrets amb la qualificació de ser autoritat o funcionari).

Quart

El 3 d'agost del 2011, la Secció d'Instrucció de la Batllia va acordar l'arxiu d'aquestes diligències prèvies.

Cinquè

La representació processal de la Sra. Laura Rossell Soler va interposar un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió i, el 19 de gener del 2012, el Tribunal de Corts el va desestimar.

Sisè

La representació processal de la Sra. Laura Rossell Soler va formular, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions per tal com va considerar que se li havia vulnerat el dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, ja que no se li havia permès assistir a les declaracions de diversos testimonis i/o sospitosos.

Setè

El 4 d'abril del 2012, el Tribunal de Corts va dictar un aute mitjançant el qual desestimava l'incident de nul·litat d'actuacions esmentat.

Vuitè

El 3 de maig del 2012, la representació processal de la Sra. Laura Rossell Soler va interposar un recurs d'empara contra l'aute del 3 d'agost del 2011, dictat per la batlle instructora i contra els autes del 19 de gener del 2012 i del 4 d'abril del mateix any, dictats pel Tribunal de Corts, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció en diverses de les seves manifestacions recollides a l'article 10 de la Constitució.

En primer lloc, aquesta part desgrana les diverses fases del litigi inicial que es van dur alhora en diversos fronts. En segon lloc, quant al fons, pel que fa a la querella criminal destaca que no es va permetre a aquesta representació lletrada assistir a les declaracions dels testimonis. No només no hi va haver cap informació formal de la data d'aquestes actuacions, sinó que es va prohibir l'assistència de manera verbal.

Efectivament, considera que s'ha vulnerat la igualtat de les parts en el procediment i el dret a la defensa, així com el dret a un tribunal imparcial, ja que, a més, la batlle instructora va emetre una resolució fonamentada únicament en els arguments del Ministeri Fiscal continguts en el seu informe del 18 d'abril del 2011.

En aquest sentit, considera que l'actuació de la batlle instructora és contrària al Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, concretament al dret a un judici equitatiu, a la igualtat d'armes i al caràcter contradictori del procediment. Per tal de demostrar aquesta vulneració cita diversa jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans.

Aquesta part s'oposa al raonament del Tribunal de Corts que manifesta que la intervenció de les parts en les diligències sumarials no ve obligada per llei; és la Constitució mateixa aquella que dóna dret a aquesta intervenció tant a les acusacions com a les defenses, en virtut del dret a la jurisdicció. Segons l'aute del Tribunal de Corts el principi del contradictori no opera en la fase d'instrucció, sinó en l'acte del judici oral. El Tribunal Europeu dels Drets Humans reconeix el contrari (sentència del 27 de febrer del 2011, Luca c/ Itàlia). En conclusió, el fet de no tenir l'oportunitat d'interrogar els testimonis en la fase d'instrucció i com que la batlle va arxivar la causa, s'ha vulnerat el dret a la jurisdicció en els seus vessants dels drets a la defensa, a la igualtat d'armes i a un tribunal imparcial.

Així mateix, afegeix que s'han vulnerat els drets al recurs i al procés degut, per tal com considera que el Tribunal de Corts va confirmar l'aute d'arxiu de la batlle instructora en base a uns arguments del Ministeri Fiscal diferents dels de la batlle esmentada, concretament, en el fet que no existia dol en l'actuació denunciada.

Aquesta part manifesta que va advertir que l'actuació del Comú de fotocopiar la informació relativa a la recurrent podia ser constitutiva de dol; tanmateix, no ha pogut realitzar cap al·legació en relació amb aquest punt fins a la presentació del seu incident de nul·litat d'actuacions. Per tant, en aquest cas no s'ha pogut gaudir del dret al recurs, és a dir, a que la decisió sigui discutida en dues instàncies, ja que no s'ha pogut discutir en el procediment els arguments del Ministeri Fiscal sobre l'existència o no del dol, recollits posteriorment pel Tribunal de Corts. De fet no s'ha confirmat la decisió de la batlle instructora, sinó que s'ha modificat la seva argumentació en funció de la contesta del Ministeri Fiscal, sense haver-ne donat trasllat a aquesta part.

Finalment, al·lega que en l'article 14 del Codi de procediment penal, la consideració de part en el procés és molt clara en el marc d'unes diligències prèvies, per consegüent, produeix indignació que el Tribunal de Corts faci partícip del procediment a una altra representació lletrada, aliena al procediment, ja que la querella es va dirigir contra una persona o persones desconegudes.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que admeti aquest recurs d'empara, que acordi:

"- **Amb caràcter principal**: La retroacció del present procediment a la fase d'instrucció de les diligències prèvies DP-2635-6/10, amb la finalitat de practicar la declaració dels testimonis en

presència de l'acusació particular, acordant-se la nul·litat de totes aquelles actuacions realitzades amb posterioritat a la presa de declaració.

- **Amb caràcter subsidiari**: La retroacció del present procediment al moment anterior a que el Tribunal de Corts dictés l'aute de data 19 de gener de 2012, amb la finalitat que dictin nova resolució en la quina no es vulnerin els drets recollits en l'article 10 de la Constitució."

Així mateix sol·licita que es requereixi una còpia íntegra de la causa AD-0015-2/2011, així com el procediment urgent i preferent promogut per la recurrent, ja que ambdues causes es troben estretament vinculades.

També s'oposa "a que es doni trasllat, coneixement i/o accés al present procediment a cap altre advocat, corporació o particular, a excepció del ministeri fiscal."

Novè

El 31 de maig del 2012, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què, d'acord amb les disposicions de l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara per la seva manca manifesta de contingut constitucional.

El Ministeri Fiscal considera que les resolucions objecte de recurs donen una resposta jurídica a les qüestions plantejades, sense que es pugui considerar aquesta resposta arbitrària. El batlle instructor ha de decidir com durà a terme la instrucció de la causa i no les parts, que tot i poder sol·licitar la pràctica de diverses diligències, no tenen la potestat de decidir com s'han de practicar (articles 46 i 47 del Codi de procediment penal).

El fet de no haver intervingut en l'interrogatori dels testimonis no significa que s'hagi vulnerat cap dret fonamental de la recurrent o el seu accés a la jurisdicció, ja que precisament la recurrent, que és l'acusació particular, ha tingut accés a les actuacions, a les diferents declaracions i ha pogut presentar totes les al·legacions i les proves de càrrec que ha considerat adients.

És sorprenent, que la part acusadora consideri que s'ha vulnerat el seu dret a la defensa, no sent d'aplicació els mateixos principis, ja que l'acusació particular té dret d'imputar delictes a persona determinada o determinable, aportant les proves de càrrec que consideri oportunes, però sense

ostentar cap similitud amb el dret a la defensa i les garanties que el configuren.

Així mateix, pel que fa a la manca d'igualtat entre les parts, el Ministeri Fiscal recorda que representa la societat davant els tribunals andorrans i té, entre d'altres, la missió d'exercitar l'acció penal; aquesta no és la mateixa situació que la de l'acusació particular, per tant, no s'ha vulnerat ni el dret a la jurisdicció en situació d'igualtat, ni el dret a un tribunal imparcial.

Quant a la vulneració del dret al recurs i del dret a un procés degut, el Ministeri Fiscal, en primer lloc, manifesta que l'aspecte del dol no va estar debatut en l'incident de nul·litat d'actuacions i, per consegüent, no s'ha esgotat la via jurisdiccional ordinària que permet examinar aquest element en via constitucional. I, en segon lloc, la recurrent ha pogut exercir el dret al recurs contra la resolució de la primera instància, ja que era coneixedora que allò que es discutia era la manca dels elements objectius i subjectius dels tipus penals mitjançant els quals fonamentava la seva acusació particular.

Per acabar, pel que fa a la manca de condició de part del Comú de Sant Julià de Lòria i de diverses persones, el Ministeri Fiscal recorda que en l'escrit de querella la part recurrent va sol·licitar, de manera expressa, que es prengués declaració d'aquestes persones, per tant, aquestes persones van nomenar advocat i se'ls hi havia de garantir el dret a la defensa, tant per la batlle instructora com pel Tribunal de Corts.

Desè

El 13 de juliol del 2012, el Tribunal Constitucional va acordar admetre a tràmit aquest recurs d'empara, sense efectes suspensius, i va trametre la causa a la part recurrent per tal que presentés al·legacions.

Onzè

El 27 de juliol del 2012, la representació processal de la Sra. Laura Rossell Soler va presentar un escrit d'al·legacions en què s'oposa al contingut de l'informe del Ministeri Fiscal i reitera les al·legacions i les pretensions adduïdes en el seu escrit de recurs d'empara.

Dotzè

El 18 de setembre del 2012, el Ministeri Fiscal i, el 25 de setembre d'aquest mateix any, la representació processal de la Sra. Laura Rossell Soler, van presentar els seus escrits de conclusions en què reprodueixen els arguments i les al·legacions continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

La recurrent articula el seu recurs d'empara contra l'aute del batlle instructor del 3 d'agost del 2011 –el qual va arxivar la seva querella criminal– i contra les decisions del Tribunal de Corts del 19 de gener del 2012 i del 4 d'abril del mateix any –que el van confirmar– al voltant de quatre greuges que constitueixen, segons el seu parer, quatre vulneracions de l'article 10 de la Constitució. El primer punt fa referència a la impossibilitat d'haver pogut interrogar els testimonis en el marc de la instrucció penal; el segon punt versa sobre la impossibilitat de respondre als escrits del Ministeri Fiscal; el tercer, té a veure amb el fet que la recurrent no hauria estat en mesura de debatre el dol que hauria caracteritzat les accions efectuades pel Comú de Sant Julià de Lòria; i finalment, el quart concerneix la qüestió de saber quines són "les parts" en el marc d'un procediment penal.

Per tal com el primer, el segon i el tercer punts estan íntimament lligats, els examinarem de manera combinada. Per contra, el darrer punt ho serà de manera separada.

Segon

Cal examinar si el batlle instructor ha menystingut el dret a la jurisdicció de la recurrent i, més particularment al principi d'igualtat, pel fet d'haver denegat al seu advocat el dret d'assistir i de participar, el 7 de desembre del 2010, a la declaració dels testimonis en el marc de la querella criminal que la recurrent havia interposat el 7 de juliol del 2010 contra les persones responsables de la vulneració del seu dret a la intimitat –vulneració expressament reconeguda per aquest Tribunal en la sentència del 3 d'octubre del 2011, recaiguda en la causa 2011-12-RE.

Així mateix, també cal examinar si la impossibilitat de respondre a les al·legacions del Ministeri Fiscal en el marc d'aquest mateix procediment podria haver vulnerat el seu dret a un procés contradictori. Aquest segon interrogant és determinant per poder respondre al tercer greuge, ja que el Ministeri Fiscal va confirmar l'arxiu de la causa en base a un argument nou que la recurrent no va poder contestar.

Aquestes són, doncs, les qüestions que han de ser examinades de manera combinada per aquest Tribunal Constitucional, ja que fan referència, en realitat, als contorns del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

Tercer

Aquest Tribunal ha d'apreciar aquests elements a la llum de la seva jurisprudència constant sobre l'article 10.1 de la Constitució tenint en compte, a més del dret fonamental en joc, el dret a la vida privada i familiar, establert a l'article 14 in fine de la Constitució.

Des d'aquest punt de vista, el Tribunal –aquí també d'acord amb una manera de procedir constant, veg. en aquest mateix sentit, el fonament jurídic cinquè de la sentència recaiguda en la causa 2011-34-RE- té en compte el Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, interpretat pel Tribunal Europeu dels Drets Humans, com un criteri interpretatiu de les disposicions de la Constitució andorrana de 1993. Així doncs, apareix que la noció de "dret a la jurisdicció" citat expressis verbis a l'article 10.1 ha d'interpretar-se a la llum de la jurisprudència europea en la matèria.

Un procediment just és la condició necessària i prèvia a un jutjament just; ara bé, un procediment just és aquell que privilegia el diàleg entre les parts al procés. És efectivament, la noció d'equitat en el sentit d'aequus que connota la idea d'equilibri que ha d'orientar la interpretació dels principis del contradictori i de la igualtat d'armes. Aquest primer principi implica "la facultat per les parts en un procés, penal o civil, de prendre coneixement de qualsevol document o observació presentades al jutge, fins i tot per part d'un magistrat independent, amb l'objectiu d'influir en la seva decisió i de debatre-la" (TEDH del 20 de febrer de 1996, Lobo Machado c/ Portugal, paràgraf 31). Pel que fa a la igualtat de les armes, es tracta d'oferir "a cada una de les parts la possibilitat raonable de presentar la seva causa en unes condicions que no la posin en una situació de desavantatge clar en relació amb la contrapart" (TEDH del 24 de febrer de 1997, De Haes i Gijsels c/ Bèlgica, paràgraf 53 o del 16 de juny del 2005, Storck c/ Alemanya, paràgraf 161).

Aquests dos principis inherents al "dret a la jurisdicció", tal com està establert a l'article 10.1 de la Constitució són aplicables a tot el procediment, fins i tot en la fase d'instrucció i han de ser apreciats en conjunt. És a dir, aquest Tribunal considera que és el conjunt del procediment que ha de ser analitzat per tal de saber si "un equilibri just" i no "una igualtat estricta" ha estat preservat entre les parts. Aquesta anàlisi en conjunt pot desdoblar-se eventualment en una anàlisi in concreto que ha de tenir en compte circumstàncies particulars per declarar, de tota manera, la vulneració de l'article 10.1 de la Constitució.

Quart

És sobre el fonament d'aquests elements diversos que el Tribunal Constitucional s'ha de pronunciar. El Tribunal de Corts –que va confirmar la denegació del batlle instructor d'acordar el dret d'assistir i de participar a la declaració dels testimonis– es va basar en el fet que "la intervenció de les parts en les diligències sumarials, no ve obligada par la Llei sinó que és potestativa, doncs ve sotmesa, segons diu article 46 del Codi de Procediment Penal, al criteri del Batlle instructor". Aquest mateix Tribunal continua la seva argumentació destacant que "El principi de contradicció que regula el judici oral permet que durant la instrucció hi hagi la possibilitat de preconstituir-se la prova quan hi ha risc de no poder-se produir durant el judici oral, certament això no significa que les parts tinguin el dret a intervenir en totes les diligències d'instrucció. És evident que la declaració dels querellats no tenia la finalitat de preconstituir prova."

Si bé és cert que les parts no tenen efectivament un "dret" a obtenir sistemàticament d'un jutge una intervenció en el marc de la instrucció, per contra han d'haver tingut una "ocasió adequada i suficient" d'impugnar les declaracions dels testimonis. La igualtat d'armes implica efectivament una igualtat d'oportunitats. Tanmateix, apareix que l'arxiu de la querella criminal plantejada per la recurrent es va fonamentar "en una mesura determinant" (TEDH del 27 de febrer del 2001, Lucà c/ Itàlia, paràgraf 40) sobre els testimonis de les persones escoltades (l'aute del batlle instructor del 3 d'agost del 2011 és significatiu pel que fa a aquest punt). Aquestes treballaven totes per a la corporació comunal, per a la qual també treballa la recurrent i la qual va vulnerar el seu dret a la intimitat (sentència del 3 d'octubre del 2011, recaiguda en la causa 2011-12-RE). Ara bé, aquestes declaracions van orientar la instrucció interpretant l'actitud del Comú de Sant Julià de Lòria com una actitud legítima, és a dir, com aquella que consisteix per a un contractant laboral saber si els seus treballadors utilitzen el telèfon mòbil de l'organisme amb finalitats personals. El batlle instructor, efectivament, va considerar: "Que de la instrucció practicada se'n desprèn què, contràriament al que indica la querellant, aquella no es trobava autoritzada a emprar el telèfon mòbil i la línia telefònica corresponent, més enllà de per les necessitats pròpies de la seva feina; així ho tenen indicat totes les persones que han participat del departament al qual es troba assignada la querellant, i què han declarat en el marc de les present diligències d'instrucció." La declaració dels testimonis que, in casu, no va poder ser discutida per l'advocat de la recurrent, va fonamentar "de manera determinant" l'arxiu de la querella, per tal com el batlle instructor no hi va veure la marca d'un acte reprensible susceptible de fonamentar una acció penal. Ara bé, el Tribunal de Corts no té gens en compte aquest element, nogensmenys capital en la recerca d'un "equilibri just". Tampoc reté la negació oral del batlle instructor a l'assistència i a la participació de l'advocat de la recurrent a la declaració dels testimonis; aquesta negació està, per tant, desproveïda de motivació, cosa que no ajuda a transmetre el sentiment que el principi d'igualtat d'armes hagi respectat un formalisme mínim, tanmateix necessari per tal que els justiciables puguin tenir confiança en la justícia.

Cinquè

Aquests elements han de ser analitzats de manera combinada juntament amb la impossibilitat de

contestar l'informe del Ministeri Fiscal, en el marc de les seves funcions penals. Es tracta aquí del principi de contradicció, els contorns del qual han estat definits pel Tribunal Europeu dels Drets Humans i que són també els d'aquest Tribunal Constitucional quan interpreta la noció del "dret a la jurisdicció" de l'article 10.1 de la Constitució. En aquest context, és clar que la impossibilitat esmentada de contestar els escrits del Ministeri Fiscal constitueix una vulneració del principi de contradicció.

Els fets d'aquesta causa demostren que el Tribunal de Corts va confirmar l'arxiu de la querella criminal de la recurrent fonamentant-se concretament en un argument nou que no va ser present en l'argumentació continguda en la decisió del batlle instructor: la inexistència d'un dol (és a dir, d'una acció dolosa per part del Comú de Sant Julià de Lòria), la qual cosa demostraria la inanitat del procediment penal. Aquest argument nou sorgeix de l'escrit del Ministeri Fiscal presentat el 10 d'octubre del 2011. Sense entrar en la discussió sobre el fons que no correspon a les competències d'aquest Tribunal, sorgeix que l'aparença de justícia està en aquest punt menystinguda. L'opinió del Ministeri Fiscal no pot ser considerada com a "neutra" des del punt de vista de la recurrent: recomanant l'arxiu de la querella criminal sobre la base d'un argument nou que no ha pogut discutir i que va ser rebès pel Tribunal de Corts, el Ministeri Fiscal ha esdevingut "el seu adversari objectiu".

Arribats a aquest punt convé aturar-se a examinar l'argument del Ministeri Fiscal d'acord amb el qual s'ha de distingir l'acció penal activada en nom de l'Estat i aquella que està activada per un particular a través de l'acusació particular, supòsit en el qual ens trobem en aquesta causa.

L'evolució del dret penal contemporani demostra que una participació més activa de les parts civils al procediment penal és la norma. El dret andorrà tampoc eludeix aquest moviment, ja que preveu (articles 14 i 15 del Codi de procediment penal) i regula (article 39 d'aquest mateix Codi) l'acció penal de les parts civils mitjançant la figura de "l'acusació particular".

Allò que ens hem de preguntar és si les exigències del "dret a la jurisdicció" de l'article 10.1 s'apliquen de manera no diferenciada en un procediment penal iniciat per la potestat pública o per un particular. La jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans serveix novament aquí de guia interpretativa dels contorns de l'article 10.1 de la Constitució. Nogensmenys, es desprèn clarament de la jurisprudència que les garanties d'un procés equitatiu (igualtat d'armes, principi de contradicció, però també la durada del procediment) s'apliquen fins i tot en les hipòtesis de "querelles criminals amb constitució de part civil" (TEDH del 2 d'octubre del 2012, Dmitrijevs c/ Letònia, paràgraf 81; TEDH del 12 de febrer del 2004, Pérez c/ França, paràgraf 70), concretament quan tenen per objecte "l'obtenció d'una reparació simbòlica o de la protecció d'un dret de caràcter civil", cosa que era el cas en aquesta causa en la mesura que el dret al·legat estava protegit per l'article 14 de la Constitució.

Per consegüent, que la recurrent sigui part demandant importa poc, contràriament a allò que manifesta el Ministeri Fiscal: es tracta d'una part i, allò que compta, és la recerca de l'equilibri entre les parts sigui quin sigui el seu estatut (demandant o defenent en la instància, acusador o acusat). Per consegüent, no és possible, ulteriorment, reprotxar a la recurrent no haver "debatut" l'existència o no d'un dol en el marc de l'incident de nul·litat d'actuacions oposant-li el fet de no haver esgotat les vies de recurs internes.

Per tant, considerat en el seu conjunt, el procediment en aquesta causa demostra que "l'equilibri just", condició necessària per a l'existència d'un procés just i, in fine, d'un procés equitable, no ha estat respectat. Se'n deriva una vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10.1 de la Constitució.

Sisè

El quart i darrer greuge al·legat per la recurrent fa referència a la identitat de les "parts" en un procés penal. Si considerem que va instar una querella criminal contra la persona o persones que apareguessin com a responsables d'uns delictes determinats (és a dir contra una o diverses persones indeterminades), no accepta que s'hagi donat la possibilitat a persones degudament identificades (totes treballadores del Comú de Sant Julià de Lòria) de participar al procediment penal. Els tribunals andorrans, d'acord amb les disposicions pertinents del Codi de procediment penal, van decidir altrament. La seva argumentació no és il·lògica, per consegüent, aquest Tribunal no la pot qüestionar. Per tant, aquest darrer greuge no pot ser acceptat i ha de ser desestimat.

DECISIÓ:

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Declarar que s'ha vulnerat el dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10.1 de la Constitució.

Segon

Estimar parcialment l'empara sol·licitada per la representació processal de la Sra. Laura Rossell Soler.

Tercer

Anul·lar l'aute del 3 d'agost del 2011, dictat per la batlle instructora i els autes del 19

de gener del 2012 i del 4 d'abril del mateix any, dictats pel Tribunal de Corts.

Quart

Retrotreure les actuacions al moment de la fase d'instrucció per tal que l'advocat de la part recurrent pugui assistir i participar a la declaració dels testimonis.

Cinquè

Permetre a la part recurrent rebre i contestar tots els escrits del Ministeri Fiscal en aquest nou procediment.

Sisè

Publicar aquesta sentència, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal de la Sra. Laura Rossell Soler, al president de la Batllia, al president del Tribunal de Corts i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 3 de desembre del 2012.

Juan A. Ortega Díaz-AmbronaLaurence Burgorgue-Larsen

President

Vicepresidenta

Carles Viver Pi-Sunyer

Pierre Subra de Bieusses

Magistrat

Magistrat